

[Aags Fogh.]
 råder; måske går nye varer ind i forbruget, og de måtte jo så indregnes i stedet for de andre, der går ud.

I det store og hele kan jeg imidlertid erklære mig tilfreds med det foreliggende lovforslag, og jeg håber, at vi får tid til en forholdsvis grundig udvalgsbehandling, fordi jeg af erfaring fra mange års arbejde i pristalsnævnet ved, at denne sag er ret indviklet at få drøftet helt til bunds.

Erik A. Jensen: Den sømmerflirt, som i juni sidste år fandt sted mellem de såkaldt gamle partier, bragte jo — som så ofte før ved sådanne lette forbindelser — følger, så det kan vel diskuteres, om det resultat, der kom ud deraf, kan kaldes en lykkelig begivenhed. Den omstændighed, at barnet, i dette tilfælde det foreliggende lovforslag om beregning af et reguleringspristal, er kommet til verden en måned for tidligt, kan vel ikke begrunde et svagt håb om, at det ikke vil kunne overleve. Vi skal vel indstille os på, at der allerede er truffet foranstaltninger til at foretage det fornødne for at holde liv i afkommet, selv uden mit partis medvirken.

Forslaget er, som også anført i den højtærede økonomiministers bemærkninger til lovforslaget, et resultat af omsforliget i sommer, men når den samme minister netop ordret citerer det pågældende folketingsudvalgs betænkning, for så vidt angår udtalelsen om pristallet, hvori det hedder, at der udregnes et særpristal, hvorfor kalder ministeren det så i lovforslaget et reguleringspristal?

Det hedder videre i samme folketingsudvalgs betænkning vedrørende samme pristal:

„De nærmere regler herom foreslås fastlagt ved en ændring af tjenestemandsløven.“

Det har altså fra dette forlig været hensigten, at det omtalte særpristal kun skulle ramme tjenestemændene. Hvorfor siger § 1, stk. 2, så:

„Reguleringspristallet anvendes ved pristalsreguleringer, hvor sådanne er fastsat ved lov“?

Herved medtager man jo et større område end det, der er nedfældet i omsforliget,

således at dette lovforslag får virkninger for langt større grupper af lønmodtagere end det oprindeligt var meningen.

I lovforslagets § 3, stk. 1, sidste afsnit, siges der:

„Endvidere foretages så vidt muligt fradrag for told i priserne for vin, kaffe og te.“

Nu er det muligt, at denne vage formulering kan blive en fordel for lønmodtagerne, det ved jeg ikke; men det forekommer mig, at det ville være at foretrække, om loven klart og tydeligt sagde, hvad der skal foretages. Disse bløde og vage formuleringer er i alle tilfælde tjenestemændene udmærket kendt med gennem deres tjenestedomumenter o. s. v., hvor der meget ofte — alt for ofte, synes vi — forekommer udtryk som „kan“, „bør“, „som regel“ o. s. v.

Sådanne vage formuleringer giver alt for ofte anledning til fortolkninger, der ikke altid er til fordel for dem, der mente at have en fordel ved bestemmelserne.

Endnu værre synes det mig at være, når love ikke taler et klart sprog. Dette gør sig gældende i § 4, hvor der tales om, at huslejen indregnes i reguleringspristallet efter indhentede oplysninger fra et udvalg af lejere eller ejere. Hvorfor siger den samme paragraf ikke: et udvalg af lejere og ejere?

Man får den tanke, at det pågældende materiale indsamles gennem den instans, der i det pågældende tilfælde er bedst. Noget sådant er der ikke grund til at give anledning til, det kan bringe mistro til loven, og det skulle da være det modsatte, man ville opnå.

Endelig vil jeg gerne spørge den højtærede økonomiminister: hvorledes skal § 6, stk. 2, forstås? Nu kan det godt være, at ministeren finder mit spørgsmål spidsfindigt, men jeg drister mig alligevel. Hvorledes afrundes pristallet, for så vidt det en dag udgør 106,5? § 6, stk. 2, siger kun, at pristallet afrundes til nærmeste hele tal. I det tænkte tilfælde kan man spørge: bliver det afrundet opad eller nedad?

Det var de bemærkninger, jeg kunne tænke mig at anføre til selve lovforslaget, og jeg vil så vende mig til det mere principielle.

Jeg ser, at ministeren i bemærkningerne til lovforslaget gør opmærksom på, at sta-